

De Wedstrijd Van De Eeuw

Bas van der Zon

Uitgeverij De Satiricus

© 2011 De Satiricus

1. HET IDEE VOOR DE WEDSTRIJD WORDT GEBOREN

- Ik ben het hoogtepunt van de menselijke beschaving, zei de Eiffeltoren. In de architectuur ben ik van grotere waarde dan wie ook. Geen ander monument is beroemder dan ik.

Camera's snorden, microfoons namen op, pennen krasten over het papier. De journalisten babbelden nog eventjes en daarna vertrokken ze. Behalve Herman Rekkelpal. Hij, journalist bij De Zwarte Krant, vroeg aan de toren, die zich ontspannen neervleide op een bankje:

- Stel nou dat er een wedstrijd wordt gehouden tussen beroemde monumenten.

- Ik stel.

- Zou u die winnen?

De Eiffeltoren keek even verbaasd en zei toen:

- Met gemak. Ik zou ze vernederen en verpletteren.

- Dat is een prachtige quote! zei Herman Rekkelpal.

De Eiffeltoren glom van trots.

Herman vertrok en belde snel zijn krant op. De titel van zijn stukje luidde 'Eiffeltoren daagt monumenten uit' en het ging als volgt:

De Eiffeltoren gaat alle monumenten ter wereld in een wedstrijd vernederen en verpletteren! Dit zei hij op een pleintje onder de Sacre Cœur in Parijs. De kans is groot dat ze de uitdaging aannemen. Zo is het Vrijheidsbeeld al fitnessoefeningen aan het doen.

Er werd onmiddellijk een extra krant gedrukt. Zoals zo vaak schreven veel kranten in de wereld zijn bericht over. Herman Rekkelpal was in zijn nopjes.

Dokter Zacharias, net wakker geworden, was dat niet zo. Een wedstrijd, wat was dat voor onzin? In zijn badjas dribbelde hij woest heen en weer in zijn huiskamer, met de krant onder zijn oksel gevouwen.

Hij was de man die de monumenten levend had gemaakt. De reden? Een weddenschap. Ze zeiden dat hij dat niet zou kunnen. Dat soort dingen moet je niet tegen dokter Zacharias zeggen.

Hij beleefde ineens een paar flashbacks. Hoe hij had geploeterd totdat hij het wondermiddel voor elkaar had getoverd. Het eerste wat hij leerde lopen was een model van de Eiffeltoren van tien centimeter hoog. Het viel niet mee om het beeldje weer te vangen. Hij herinnerde zich hoe hij met gevaar voor eigen leven de monumenten had ingesmeerd met het middel. Iedereen verklaarde hem voor gek maar hij hield vol. Hij herinnerde zich de verbazing over toen de monumenten daadwerkelijk begonnen te bewegen en zinnen te zeggen, zoals...

- Ik ben de beste, zei de Eiffeltoren op de televisie.

Dokter Zacharias deed zijn tv uit en dacht diep na.

Hij dacht zo diep na dat hij niet meer beseftte dat hij in de spiegel stond te kijken. Pas toen zijn vrouw binnenkwam en verbaasd opmerkte dat het lang geleden was dat hij zo ijdel deed, kwam hij bij zinnen. En op dat moment had hij een zoete inval. Hij rende naar zijn bureau, draaide een velletje in zijn typemachine en begon te tikken. De eerste zin was: Een wedstrijd zal mijn genialiteit bewijzen! Hierna was het een geratel van jewelste (een stil toetsenbord met een pc was niet besteed

aan de dokter) voor ongeveer een uurtje. Hij sleurde toen het tiende velletje uit zijn typemachine en legde het bovenop de andere.

Hij kleepte zich aan en liep koortsachtig naar buiten, over de boulevards van Parijs. Het was voor hem een klein stukje naar het pleintje onder de Sacre Cœur. Tegen een muurtje in een hoek van het pleintje vond dokter Zacharias twee sinaasappelkistjes. Hij stapelde ze op elkaar, klom erop, schraapte zijn keel en riep heel luid dat hij de wedstrijd ging organiseren.

2. DOKTER ZACHARIAS IN ACTIE

De verslaggevers holden op de dokter af. Een groep van ongeveer twintig journalisten verzamelde zich rondom de dokter en zijn sinaasappelkistjes. De camera's snorden, de microfoons namen op, de pennen krasten toen een journalist vroeg:

- Is het wel goed om monumenten tegen elkaar te laten strijden?

- Met uw welnemen, zei de dokter, strijd is goed. We kunnen op geen enkele andere wijze zo goed leren over karakters van beroemde monumenten. Mits we ze niet laten boksen, haha.

Een andere journalist vroeg:

- Wat voor plan heeft u bedacht?

- Een knap plan. Ik denk alleen niet dat u tot middernacht de tijd heeft om alle details aan te horen.

Hij giechelde. Iemand riep:

- Hoe ziet de wedstrijd eruit?

- Kent u de rally van Monte Carlo? Zo dus niet, haha. Hoe wel, wilt u weten? Dat is een interessante vraag. Op dit moment kan ik daar nog niets over zeggen helaas.

- Gaan de monumenten een rondje om de wereld rennen? vroeg iemand.

- Inderdaad, zei dokter Zacharias giechelend, en als ze zin hebben, doen we 't elk jaar.

- Hebben ze dan bestuurders nodig?

- Maar natuurlijk!

Zijn blik dwaalde over het plein. Hij zag mensen hun hond uitlaten, een jongedame pijltjes op de grond tekenen, twee mannen een levendig gesprek houden. Toen viel zijn blik op een bus die in een zijstraat kinderen uitlaadde.

- Kinderen, zei de dokter zachtjes.

- Wat? vroegen alle journalisten.

- Kinderen worden de bestuurders van de monumenten! schreeuwde dokter Zacharias over het plein.

Tevreden staarde hij naar de opengevallen monden der aanwezigen. De stilte duurde welgeteld twee seconden. Daarna stormden de journalisten op de kinderen af zoals vliegen op een openstaande pot stroop.

De klas was groep 7B van de Sint Agnietenschool in Amersfoort en de juf van de klas, mevrouw Zwartmuts, was niet het type dat het fijn vindt in het middelpunt van de aandacht te staan. Je kunt je voorstellen hoe ze reageerde toen de verslaggevers met snorrende camera's, opnemende microfoons en krassende pennen voor haar neus stonden.

- Of ze mee mogen doen met een wedstrijd? Dat zal ik aan mevrouw Rossolini moeten vragen. Zij is het hoofd van de school.

Een van de vragenstellers pakte een telefoontje uit zijn jaszak en belde met hoofdjuffrouw Rossolini. Andere journalisten hingen dicht om hem heen, zodat hij moeite had met ademen, maar voor een primeur moet je natuurlijk wat over hebben.

- Mevrouw Rossolini?

- Spreekt u mee, antwoordde de hoofdjuffrouw.

- Ik ben een journalist en ik wil weten of de wedstrijd met de beroemde monumenten mag doorgaan.

- Dat dacht ik al.

- Hoezo?

- Ik zie u nu op de televisie. Maar ik vind het prima als de wedstrijd doorgaat. De knoop doorhakken mag echter mijn dochter Jojanneke doen.

Alle journalisten begonnen in het wilde weg 'Jojanneke! Jojanneke!' te kraaien. Kinderen wezen naar een meisje op een bank. De journalisten spurtten op haar af met camera's, microfoons en kladblokjes en vroegen:

- Mag de wedstrijd doorgaan?

Het meisje keek verbaasd op.

- Doet de scheve toren van Pisa dan ook mee? vroeg ze.

De heren media holden richting dokter Zacharias. Die zei dat het best was. Daarop sprintten ze weer terug naar het meisje.

- Nou oké, zei ze, dan mag ie doorgaan van mij.

Uit de hele stad klonk gejuich. Alleen de journalisten waren te druk bezig met hun werk om te kunnen juichen.

Dokter Zacharias kreeg een minuut zendtijd om alle monumenten te verzoeken om naar het pleintje onder de Sacre Cœur te komen. Daarna trok hij zich terug in café Pleinzicht.

3. DE MONUMENTEN DRUPPELEN BINNEN

De klas zat op het pleintje broodjes pindakaas te eten. Om hen heen liepen journalisten zich te vervelen. Ze waren weggestuurd door de politie van café Pleinzicht. Enkelen hadden op het dak via de schoorsteen geluidsopnamen geprobeerd te maken.

Jojanneke viel tegen de schouder van de juf in slaap. Juffrouw Zwartmuts kroelde door haar haren. Ze dacht na over haar favoriete leerlinge. Het meisje was zo anders dan haar leeftijdsgenoten. Het was niet zo dat ze lessen moest volgen op een speciale school voor magiërs. Ze was ongewoon op een gewonere manier. Als klasgenoten krijtjes gooiden, staarde Jojanneke naar buiten. Als ze met elkaar ruzieden over snoep, was zij aan het lezen. Als ze flauw deden over knikkers, zei Jojanneke dat ze moesten nadenken over de bio-industrie. Jojanneke was onbeïnvloedbaar, iets wat juffrouw Zwartmuts bewonderde, want zelf paste ze zich altijd aan in een razend tempo.

In het rapport over Jojanneke had ze geschreven: 'Jojanneke luistert naar niemand. Ik weet niet of dat goed of slecht is

maar ze is in elk geval een wijs kind waar ik ook nog wat van leer.'

Ze leerde moedig te zijn van het meisje. Dat is iets dat in je moet zitten. En dat zit het bij haar helaas niet. Een voorbeeld is de dag ervoor, een uur of zeven in de avond toen ze samen met de moeder van Jozanneke de deur van de Sint Agnietenschool sloot.

- Ik weet toch niet of het een goed idee is om morgen naar Parijs te gaan, zei juf Zwartmuts.

- Waarom niet, Bea?

- Is het niet gevaarlijk?

- Mij lijkt het enig voor de kinderen.

- Maar eh, ik bedoel...

- Wat bedoel je?

- Ik weet het niet zo goed.

Wat juf Zwartmuts wilde zeggen, was dat zij het zelf eng vond. Dat zei ze niet en ze zweeg er verder over.

- Wat een lelijkheid is het toch, haalde Jozanneke – kennelijk wakker geworden – de juf uit haar overpeinzing.

- Wie? vroeg de juf.

Ze wees naar de Eiffeltoren die met metalen knuistjes zijn oren beschermd tegen gillende leerlingen.

- Hij is ijdel.

- Zijn we dat niet allemaal?

- Ik weet zeker dat de scheve toren van Pisa minder ijdel is.

Er kwamen meer journalisten en nieuwsgierigen op het plein. Kinderen die in het klimrek speelden, werden weggestuurd omdat de journalisten plaats nodig hadden voor hun apparatuur.

Opeens voelde je een soort deining in de lucht. Het geroezemoes bleek een nieuwtje, dat luidde: de Big Ben-toren

bleef liever in Londen. Het nieuwtje deinde langzaam verder tot het verdwenen was.

Heel plotseling kwam uit een zijstraat het lichtgroene Vrijheidsbeeld aangewandeld. Ze zwaaide gracieus met haar toorts en haar boek der gerechtigheid en mensen klaptten zo hard ze konden. De dame liep op de Eiffeltoren af. Badend in een zee van flitslicht schudden de twee monumenten elkaars handen.

- Aangenaam, zei het Vrijheidsbeeld.

- Van hetzelfde, zei de Eiffeltoren.

Er kwam een einde aan het handenschudden. Nu werd het Vrijheidsbeeld bedolven onder de journalisten.

- Hoe groot ziet u uw kansen in? riep er een.

- Niet klein.

- Kunt u dat toelichten?

- Best groot.

- Kunt u iets specifiekier zijn dan dat.

- Jawel maar nu even niet. Geef me even een seconde om hiervan te genieten. Het is heel prettig om weer op mijn geboortegrond rond te lopen. Ik dank u hartelijk dat u als mensheid dit voor mij mogelijk heeft gemaakt.

Ze vertrok samen met de Eiffeltoren naar het terras van café Pleinzicht.

Meteen hierna kwamen het Dam-monument uit Amsterdam en het Atomium uit Brussel het plein opgeschuifeld. Ze leken overrompeld door alle aandacht.

- Hoe denken jullie de anderen te verslaan? vroeg een journalist aan hen.

- Verslaan? vroeg het Dam-monument. Hoezo?

- Het is een wedstrijd, zei een andere journalist, aan een wedstrijd doe je mee om te winnen.

- Waarom niet om te verliezen? vroeg het Atomium.
- Wij verslaan déze wedstrijd waarbij jullie...
- Als jullie ons verslaan, waarom doen we dan nog mee, zei het Atomium.
- Jullie doen mee aan deze pot, zei een verslaggever, die...
- Stampot! riep het Dam-monument uit. Waar?
De journalisten hielden niet meer aan. Bij café Pleinzicht vroeg het Atomium aan het Dam-monument:
- Wat is stampot?
- Aardappelen, andijvie en spekjes, fijngestampt. In Nederland pletten wij onze maaltijden. Dat eet makkelijker. Scheelt ook tijd. Ook ons broodbeleg stampen we fijn.
- Eten jullie ook wel eens normaal?
- Ja hoor, zei het Dam-monument, hete bliksem, taai-taai, snert en soms drinken we oude klare.
- Mijn hemel, verzuchtte het Atomium.
Hierna arriveerde het beeld van Jezus Christus; dat stond tot voor kort bovenop de Corcovadoberg bij de Braziliaanse stad Rio de Janeiro. Ook al was hij nu levend, nog steeds waren zijn armen gestrekt.
Journalisten van gelovige kranten wilden hem vragen stellen.
- Hoe denkt u het geloof te kunnen behartigen in deze wedstrijd? werd hem gevraagd.
Het Jezus Christus-beeld dacht een hele poos na en zei:
- Kunt u een dag zonder natuur?
- Wat heeft dat met de wedstrijd te maken? vroeg de vragensteller.
- Helemaal niets. En ook alles.
- We willen weten...
- Kunt u zonder uw huis? zei het beeld.

- Mijn huis?
- Dát zijn de vragen waar het nu om draait. Die wedstrijd is maar relatief. Weet u waar het nog meer echt om draait?
- N... nee, zei de verwarde journalist.
- Dat je geen kriebel hebt. Kunt u even onder mijn oksel kriebelen, ik kan er zelf niet bij.
De rood wordende journalist kriebelde terwijl hij werd aangestaard door de menigte. Daarna liep het Jezus Christus-beeld rustig naar de ontvangstplek.
Niemand had hem opgemerkt maar opeens liep de Sfinx over het plein. Er werd hem gevraagd wat zijn strijdmethode was. Hij krabbelde door zijn manen terwijl hij nadacht.
- Nou, zei hij, ik geloof in de tactiek van de vijandigheid, de messen slijpen, zelf van A naar B te reizen, snap je. Even listig als intelligent maar ook even onvoorspelbaar als geniaal.
Er viel een stilte tot een moedige verslaggever vroeg:
- Wat bedoelt u precies?
- Hoe zit het met die kerel naast je? Hij zit alles van je over te schrijven.
De journalist keek naar de man naast hem die prompt zijn kladblokje achter zijn rug verborg.
- Nee, eerlijk niet, zei de man nerveus.
De journalist gaf de overschrijver een linkse directe, die zelf reageerde met een karateschop.
De Sfinx huppelde grinnikend naar het café terwijl de andere journalisten de vechtersbazen uit elkaar probeerden te halen.
Het duurde nog een poos voordat het volgende monument aankwam. Die moest dan ook helemaal uit Koala Loempoer komen. Deze nieuwe glimmende toren was nog groter dan de

anderen, maar hij was dan ook een van de grootste torens ter wereld. Zijn tweelingbroer was in Maleisië achtergebleven.

- Denkt u iets aan uw lengte te hebben? vroeg een journalist.
- Hmm hm... zei de toren van Koeala Loempoer.
- Waarom geeft u geen antwoord? vroeg de journalist.
- Omdat u nog geen geld heeft laten zien.
- Over wat voor geld heeft u het?
- Het geld dat mijn antwoorden waard is.

Een andere journalist overhandigde de toren wat geld en vroeg toen:

- Vindt u uzelf de beste?
- Ja of nee.
- Waarvan hangt het antwoord af?
- Voor welke u het meest wilt betalen.
- Voor 'ja' wil ik vijftig euro geven.

Het geld werd overhandigd.

- Ja, zei de toren van Koeala Loempoer en liep vervolgens zijn geld tellend naar het café.

De volgende deelnemer werd op een brancard binnengebracht: een stuk van de Berlijnse Muur.

- Denkt u enige kans te hebben? vroeg een verslaggever.
- Ik... ik ben alleen gekomen omdat dokter Zacharias mij opriep. Ik hoor hier niet thuis. Mijn tijd is geweest. En wat... wat voor een tijd was dat? Ik was een barrière tussen mensen die elkaar lief hadden. Ik... ik heb spijt, ontzettende spijt.

De camera's snorden, de microfoons namen op, de pennen krasten.

- Weet u, weet u wat het is om... om... in de weg te staan? Ik ben een symbool van ruziezoekers. Niets om trots op te zijn. Nu ben ik ziek. Sommige delen van mij zijn als snelweg gebruikt. Ziet u de Eiffeltoren al omgebouwd als fietsbrug?

Het stuk Muur barstte in snikken uit en iedereen zweeg gepast. Hij werd het caféterrein binnen gedragen.

Een stilte viel over het pleintje.

Men dacht na over zijn favorieten. De journalisten waren er al snel over uit. De Eiffeltoren, het Vrijheidsbeeld, de Sfinx. Daar moest het van komen.

Toen iemand opmerkte dat de scheve toren van Pisa nog moest komen, haalden ze hun schouders op. Wat kon die nou bereiken?